

În ziua aia zburam foarte sus, peste țara de neînțeles de sub mine – sub mine atât la propriu, cât și la figurat – băgându-mi nasul obraznic în treburile tuturor, după obicei: cine se ducea acasă, cine pregătea masa de prânz, cine făcea bombe, cine se pișa în veceul din curte, cine împotriva vântului, cine făcea sex. (Și-o trag pe la spate, Dick, nu în poziția misionarului. Ia uite-i în acțiune!) Deasupra zonei Tappi, la vreo zece mile de Miramshah, niște fete s-au oprit din joacă și s-au ascuns în spatele unor stânci când m-au auzit venind. Le poți face vreo vină? Le-am omorât două prietene cu nici două luni în urmă și mi s-a părut că le-am improșcat cu șrapnele pe trei dintre fetele de jos. N-a fost cu intenție, n-am vrut să omor fetele, Nabeela și Naeema, amândouă aveau ochi albaștri și nu împliniseră zece ani. Luasem la ochi șandramaua unde dormea tatăl lor, militantul, și, ce ghinion, fetele stăteau la aceeași adresă. Racheta mea Hellfire a supt aerul din casa lor, vâjji. (Ai pus casa la pământ, George!) Țsta eram eu, nu celălalt prădător al acestui cer, partenerul meu, Kurt Z. Acum știți tot.

Și fiindcă sunt pus pe destăinui, vreau să adaug că mi-a plăcut să mă uit la racheta mea cum își atinge ținta; senzația mi-a trimis un curent electric prin circuite. Culorile – nuanțe de roșu, portocaliu, galben, albastru, cafeniu, ocru, purpuriu, toate culorile imaginabile țâșneau în fața ochilor mei la fiecare explozie. Mirosul de napalm dimineața nu se compară cu nimic; era copleșitor, la fel ca usturoiul în mâncare, nu mai simțea decât mirosul de napalm. Când loviturile mele își atingeau ținta simțeam miros de foc și de cordită și felurite mirosuri de carne de om arsă. Ce simți când tragi cu pușca? Sau cu mitraliera? Pfui. Toate celelalte senzații erau precum clinchetul soneriei de la intrare față de dangătul Big Ben, ceea ce, întâmplător, e exact modul în care Lord Wolseley a descris senzația încercată pe când împușca și ucidea negri în Africa.

Vă închipuiți ce-ar fi fost dacă puneau britanicii mâna pe noi la începutul secolului douăzeci? Ohooo!

Peisajul se întindea în fața mea până în zare, o mare zbuciumată de nisip și stânci. Lumina se întindea peste tot, soarele bătea nemilos, razele lui tăiau ca niște săbii, îți înțepau ochii ca niște pumnale. Pe față simțeam aerul ca o pojghiță subțire de gheață, doar că nu era nicidecum atât de frig cât să se formeze gheață, nici măcar la înălțimile la care zburam eu. Îmi era dor de răcoarea ploii, de mireasma ei, îmi era dor de freamătul coroanelor copacilor. Un copac, un copac, regatul meu pentru un copac. În depărtare, cerul alb se unea cu pământul alb fără să-ți dai seama unde se termină unul și începe celălalt. Și brusc, de parcă m-ar fi palmuit cineva și mi-ar fi trezit o amintire adânc îngropată, m-am cutremurat simțind ceva de rău augur în aer, un miros necunoscut, o schimbare a densității aerului, o îngroșare, o scânteie, ceva pe care nu puteam s-o numesc. I-am avertizat pe Dick și George, dar nici unul dintre ei nu avea acea senzație și, la drept vorbind, nici nu înțelegea ce spun.

— George, Dick, se întâmplă ceva nașpa jos, am rostit în microfon.

— Ce dracu e zbârnâitul ăla? a întrebat George.

— Văd oameni morți, a spus Dick.

— Unde? a întrebat George.

— Ținta șase șapte trei tocmai a intrat pe proprietate.

— E mort în două minute și treisprezece secunde, a zis George.

Am intrat cu simțurile și rachetele în stare de alertă maximă. Vă asigur că, mai mult ca niciodată, țara asta, nisipul, stâncile, până și bolta cerului arzător mi-au părut dezesperante, aspre, impenetrabile, nemiloase, invulnerabile și străine. Am văzut o pâclă în depărtare, o ceață luminoasă și apoi botul avionului a luat-o în jos. Aripa dreaptă a luat-o razna, în mintea mea

Respect pentru oameni și cărți

am auzit o voce, a lui George: Nu-l mai aud, Dick. Ce dracu' se petrece? L-a nimerit un terorist? La dracu'. Să nu dea vina pe mine. Dacă-mi taie solda, de data asta îi dau în judecată.

Deșertul se profila ca un povârniș înspăimântător spre care mă îndreptam și care se năpustea spre mine. Am avut totuși norocul să mă prăbușesc într-o vale cu puține stânci, burta avionului a alunecat doar câțiva metri pe nisipul uscat. Frecarea puternică mi-a salvat viața, dar a șters vopseaua de pe burta avionului. Zburasem ani de zile deasupra țării ăsteia nenorocite, timp în care fusesem expus puternicelor forțe de eroziune, soarelui sufocant și vântului, arșiței clocotitoare, și tot am rămas prezentabil. Dar cum am dat de realitatea de pe pământ, am ajuns într-un holocaust à la Kelly Moore.

Mai e nevoie să vă spun că eram îngrozit? Am încercat să-mi fac curaj vorbind singur. Abia dacă mă puteam mișca și în orice caz nu aveam cum să decolez.

Ce să fac?

N-aveam nici cea mai vagă idee.

Am privit în jur, dar fiecare grăunte de nisip arăta la fel ca alt grăunte de nisip, în țara asta toate arătau la fel. Știam unde mă aflu. Fusesem în recunoaștere în valea asta, pe distanță de multe mile nu era palmă de pământ pe care să n-o fi cercetat. Cunoșteam terenul mai bine ca oricine altcineva. Zăceam neajutorat, cu aripile rupte, la două dealuri depărtare de sat, într-o vale în care rareori ajungea cineva.

Mi-am analizat situația și mi-am dat seama că s-a zis cu mine. Cu un efort herculean mă puteam mișca câte o palmă odată, poate să răsucesc puțin o roată. Aripa dreaptă mă trădase. De vreme ce în aer aproape că nu era umezeală, nu aveam să mor ruginind între fiare, dar n-aș fi putut spune care din cele două posibile morți mă speria mai tare: să rămân singur pe vecie, nedescoperit de nimeni, acoperit încet, încet de nisipul care avea să mă îngroape de viu, sau să fiu găsit de sătenii care

aveau să mă ucidă încet cu ciomegele de păstori, cu greble, sape și pietre, dar nu înainte să apuc să le găuresc fețele unora dintre ei. Restul vieții mele nu arăta prea bine, și nici eu, de altfel.

Atunci a apărut Mohammad, și ce apariție a fost. De dincolo de deal s-a ridicat o formă nedeslușită care s-a transformat într-o siluetă profilată pe discul lichid al soarelui, o păpușă de hârtie asemenea lui Karagöz, nătărăul respingător și certăreț din teatrul umbrelor, ale cărui spectacole se jucau de Ramadan. La început, vederea lui m-a descumpănit, dar de cum a început să coboare panta și soarele n-a mai ascuns atâtea detalii, l-am văzut drept ceea ce era: un posibil terorist. Îl trădau pielea oacheșă și aspectul ascetic al veșmântului umflat de vânt: nici o culoare, nici denim, nici Gap Kids, nici Diesel.

Am încercat să intru în contact cu Dick și George, dar degeaba. Eram singur. Am armat rachetele, l-am cercetat din ochi să văd dacă are vreo armă asupra lui și n-am văzut decât o legătură de cinci crengi subțirele pe care le strângea în brațe ca pe un nou-născut. Mi-am făcut socoteala că o ramură mă putea răni, dar nu mă putea ucide. Ar trebui să se apropie îndeajuns de mult cât să mă poată atinge cu acea armă derizorie, dar eu nu i-aș fi lăsat timp, ci l-aș fi trimis valvârtej pe tărâmul uitării sau cel puțin în Evul Mediu. Cu toate astea nu-mi plăcea curiozitatea malefică întipărită pe fața lui. Mohammad a coborât panta fără teamă. Acești oameni, fără excepție, de-abia așteptau să se înalțe în paradisul lor imaginar unde îi așteaptă cele șaptezeci și două de fecioare înarmate cu lansatoare de rachete, cu care se pot deda la orgii imaginate cu aceeași încântare – închipuiți-vă, un rai cu fecioare în loc de o Fecioară. Băiatul care se apropia de mine părea uimitor de inconștient de apropierea morții lui. Aș fi vrut să-i arăt una dintre pozele lui Schwarzkopf, în care se vedea în detaliu ce i-ar face trupului său una din rachetele mele Hellfire. Chiar când mă pregăteam să-l trimit pe lumea cealaltă, nu în paradisul

lui foșgăind de nimfe ispititoare, a căzut în fund și a alunecat până în vale chicotind ca o școlăriță. Mohammad s-a plesnit peste fund ca să se scuture de nisip și praf și, fără să-și dea osteneala să adune crengile, armele lui de distrugere în masă, a venit râzând spre mine.

— Dubli gubli gălbejitul de McCain? a întreat.

Dinții îi sclipeau în lumina orbitoare a soarelui, dinți albi pe fața lui negricioasă.

Se spune că generalul Horatio Herbert Kitchener, cel care a salvat Sudanul în 1898 omorând zeci de mii de sudanezi, a pus odată servitorii să-l omoare în bătaie pe un băiat negru lovindu-l cu un bici făcut din piele de hipopotam (strămoșul bicului *chicote* din Congo sau *sjambok* în Africa de Sud) din cauză că nu fusese în stare să vorbească în engleză. Poate că faceți greșeala de a vă închipui că a fost o pedeapsă prea aspră, de vreme ce băiatul nu mai văzuse oameni albi înainte ca soldații lui Kitchener să dea năvală în satul lui, și nici nu auzise de limba engleză, necum s-o mai și audă vorbită, dar, înțelegeți, moartea lui a fost un accident. Kitchener, generalul iubit de britanici și de regina Victoria, nu voia decât să învețe și să civilizeze, să educe băiatul și poporul lui.

Oricât de fermecător ar fi fost Mohammad în momentul acela, voiam și eu să-l instruiesc și să-l civilizez pe afurisitul ăla de băiat. Ar fi trebuit să-l ducă mintea și să nu-mi vorbească, evident nu în limba lui.

Am armat din nou rachetele, dar pe neașteptate el a vorbit în limba reginei, chiar dacă având un accent pronunțat:

— Salut. Pe mine mă cheamă Mohammad. Pe tine cum te cheamă?

— Ezekiel, i-am răspuns.

Încă mai aveam unele bănuieli, dar mi-au trecut când băiatul a întins mâna și m-a apucat de nas. Mohammad, cu naturaleța și farmecul lui discret, m-a convins să-mi dezarmez

rachetele. Trebuie să recunoaștem, oamenii aștia nu sunt lipsiți de calitate, natura lor inocentă i-a făcut sinceri și iubitori. În sprijinul celor spuse am să aduc o altă poveste despre o biciuire, nu c-aș fi obsedat de subiect, dar e destul de greu să găsești povești despre oamenii aștia care să nu includă și o bătaie la sânge. Un suedez care lucra pentru o companie belgiană din Congo, locotenentul Gleerup, a relatat cum că proasta purtate a servitorilor l-a forțat să-i biciuiască în repetate rânduri până când, într-o zi, l-a bătut atât de tare pe un negru, că el însuși, Gleerup, și nu negrul, a leșinat. Suedezul (și e important să insistăm asupra naționalității – amintiți-vă de Stockholm și minunatul lui sindrom, amintiți-vă de Premiul Nobel pentru Pace) a descris cu câtă blândețe l-a tratat bărbatul biciuit: l-a acoperit cu pânza albă în care era înfășurat ca să-l ferească de soare, l-a îngrijit, i-a ținut capul pe genunchi în timp ce alt negru a dat fuga la râu să-i aducă apă, așa că, în scurtă vreme, Gleerup și-a revenit și a fost în stare să mânuiască iarăși biciul. Ce oameni drăguți. Ascultați-mă pe mine, oamenii de culoare din Florida și-au pierdut acea sinceritate nealterată, natura lor simplă. Nobilii noștri sălbatici și-au pierdut noblețea.

Băiatul a vorbit din nou.

— Salut. Pe mine mă cheamă Mohammad. Pe tine cum te cheamă? Ai vrea un ceai și niște gogoși cu unt?

Nu mai înțelegeam nimic și am început să mă gândesc că poate e din cauza accentului prea pronunțat cu care vorbea.

— Dimineața îmi place să mănânc pâine prăjită cu dulceața de portocale, a zis. Iar seara îmi place să mănânc varză de Bruxelles. Ție ce-ți place?

— Ce e asta, un fel de cod? l-am întrebat. Nu știu ce vrei să spui cu varza de Bruxelles. Și dulceața e o metaforă?

— Engleză, da, a zis băiatul și a plesnit o dată din palme, încântat. La Londra plouă mereu, dar în Yorkshire facem bumbac și scrumbiile acestea înotau ieri în Canalul Mânecii.